Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 9 listopada 2016 r.*

Klauzula arbitrażowa — Personel misji międzynarodowych Unii — Następujące po sobie umowy o zatrudnienie na czas określony — Żądanie odszkodowawcze — Oczywisty brak właściwości — Oczywista niedopuszczalność

W sprawie T-602/15

Liam Jenkinson, zamieszkały w Killarney (Irlandia), reprezentowany przez adwokatów N. de Montigny oraz J.N. Louisa,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez A. Vitra oraz M. Bishopa, działających w charakterze pełnomocników,

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez G. Gattinarę i S. Bartelt, działających w charakterze pełnomocników,

Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ), reprezentowanej przez S. Marquardta, É. Chaboureau i G. Pasqualettiego, działających w charakterze pełnomocników,

oraz

Eulex Kosovo, z siedzibą w Prisztinie (Kosowo), reprezentowanej przez adwokatów D. Fouquet i E. Raoult,

strona pozwana,

mającej za przedmiot, tytułem żądania głównego, wniosek oparty na art. 272 TFUE, mający na celu, po pierwsze, zmianę kwalifikacji stosunku umownego skarżącego w umowę o pracę na czas nieokreślony i uzyskanie naprawienia szkody, jaką skarżący miał ponieść wskutek stanowiącego nadużycie stosowania umów na czas określony oraz stanowiącego nadużycie zwolnienia, a po drugie, stwierdzenie, że Rada, Komisja i ESDZ traktowały skarżącego w dyskryminacyjny sposób, i zasądzenie od nich w związku z tym odszkodowania, oraz tytułem żądania ewentualnego – wniosek oparty na odpowiedzialności pozaumownej instytucji europejskich,

SĄD (pierwsza izba)

w składzie podczas narady: H. Kanninen, prezes, I. Pelikánová (sprawozdawca) i E. Buttigieg, sędziowie,

* Język postępowania: francuski.

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżący, Liam Jenkinson, obywatel irlandzki, był najpierw zatrudniony w okresie od 20 sierpnia 1994 r. do 5 czerwca 2002 r. na podstawie następujących po sobie umów na czas określony przez Misję Obserwacyjną Unii Europejskiej, która została utworzona w drodze wspólnego działania Rady 2000/811/WPZiB z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej (Dz.U. 2000, L 328, s. 53).

2 Następnie w okresie od 17 czerwca 2002 r. do 31 grudnia 2009 r. był on zatrudniony na podstawie następujących po sobie umów na czas określony przez Misję Policyjną Unii Europejskiej, która została utworzona w drodze wspólnego działania Rady 2002/210/WPZiB z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie Misji Policyjnej Unii Europejskiej (Dz.U. 2002, L 70, s. 1).

3 Wreszcie skarżący był zatrudniony przez Misję Eulex Kosovo w okresie od 5 kwietnia 2010 r. do 14 listopada 2014 r. na podstawie jedenastu następujących po sobie umów na czas określony. Misja Eulex Kosovo została utworzona w drodze wspólnego działania Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. 2008, L 42, s. 92). Wspólne działanie było wielokrotnie przedłużane. Zostało ono przedłużone do dnia 14 czerwca 2016 r. mającą zastosowanie do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy decyzją Rady 2014/349/WPZiB z dnia 12 czerwca 2014 r. zmieniającą wspólne działanie 2008/124 (Dz.U. 2014, L 174, s. 42).

4 Za ostatnim razem wspólne działanie zostało przedłużone do dnia 14 czerwca 2018 r. decyzją Rady 2016/947/WPZiB z dnia 14 czerwca 2016 r. zmieniającą wspólne działanie 2008/124 (Dz.U. 2016, L 157, s. 26).

5 W trakcie wykonywania umowy o pracę obejmującej okres od 15 czerwca do 14 października 2014 r. skarżący został poinformowany pismem szefa Misji Eulex Kosovo z dnia 26 czerwca 2014 r. o zakończeniu jego misji i nieodnowieniu jego umowy o pracę po dniu 14 listopada 2014 r.

6 Ostatnia umowa na czas określony (zwana „ostatnią umową na czas określony”) między Eulex Kosovo a skarżącym została zawarta na okres od 15 października do 14 listopada 2014 r. i nie została odnowiona. Ta ostatnia umowa na czas określony przewiduje w art. 21 właściwość Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 272 TFUE do rozstrzygania wszelkich sporów dotyczących umowy.

Postępowanie

7 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 października 2015 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.

8 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 28 kwietnia 2016 r., jeśli chodzi o Komisję Europejską, w dniu 3 maja 2016 r., jeśli chodzi o Eulex Kosovo, oraz w dniu 4 maja 2016 r., jeśli chodzi o **Europejską Służbę Działań Zewnętrznych** (ESDZ) i Radę Unii Europejskiej, pozwane podniosły zarzuty niedopuszczalności na podstawie art. 130 regulaminu postępowania przed Sądem.

9 W dniu 27 lipca 2016 r. skarżący złożył uwagi w przedmiocie owych zarzutów niedopuszczalności.

Żądania stron

10 W skardze skarżący wnosi do Sądu:

— tytułem żądania głównego:

— w odniesieniu do praw wynikających z umowy prawa prywatnego:

— o zmianę kwalifikacji jego stosunku umownego w umowę o pracę na czas nieokreślony;

— o stwierdzenie naruszenia przez pozwane ciążących na nich obowiązków umownych, a w szczególności obowiązku doręczenia wypowiedzenia w ramach rozwiązania umowy na czas nieokreślony, i w związku z tym o naprawienie szkody poniesionej wskutek stanowiącego nadużycie stosowania następujących po sobie umów o pracę na czas określony za cenę przedłużającej się niepewności i naruszenia obowiązku doręczenia wypowiedzenia umowy:

— zasądzenie od pozwanych zapłaty na jego rzecz odszkodowania z tytułu wypowiedzenia w wysokości 176 601,55 EUR, obliczonego z uwzględnieniem jego stażu służbowego w misjach utworzonych przez Unię;

— tytułem żądania ewentualnego – zasądzenie od pozwanych zapłaty na jego rzecz odszkodowania z tytułu wypowiedzenia w wysokości 45 985,15 EUR, obliczonego z uwzględnieniem jego stażu służbowego w Eulex Kosovo;

— orzeczenie, że jego zwolnienie stanowi nadużycie i zasądzenie w związku z tym zapłaty od pozwanych na jego rzecz odszkodowania oszacowanego ex aequo et bono na 50 000 EUR;

— stwierdzenie, że pozwane nie sporządziły prawnej dokumentacji zakończenia umowy do celów zabezpieczenia społecznego;

— zasądzenie zapłaty na jego rzecz kwoty 100 EUR za każdy dzień opóźnienia, licząc od dnia wniesienia niniejszej skargi;

— nakazanie im przekazania skarżącemu dokumentacji zakończenia umowy do celów zabezpieczenia społecznego;

— zasądzenie od pozwanych zapłaty na jego rzecz odsetek od ww. kwot zgodnie z belgijską stawką ustawową;

— w odniesieniu do nadużycia władzy i istniejącej dyskryminacji:

— stwierdzenie, że ESDZ, Rada i Komisja w trakcie jego zatrudnienia w ustanawianych przez nie misjach traktowały go w dyskryminacyjny sposób, bez obiektywnego uzasadnienia, w odniesieniu do jego wynagrodzenia, praw emerytalnych i związanych z nimi korzyści oraz gwarancji przyszłego zatrudnienia;

— stwierdzenie, że powinien on był zostać zatrudniony w charakterze członka personelu tymczasowego ESDZ lub Rady, lub Komisji;

— zasądzenie od ESDZ, Rady i Komisji odszkodowania za utratę wynagrodzenia, emerytury, dodatków i korzyści spowodowaną ww. naruszeniami prawa Unii oraz zasądzenie od nich zapłaty na jego rzecz odsetek od tych kwot obliczonych zgodnie z belgijską stawką ustawową;

— wyznaczenie stronom terminu na ustalenie owego odszkodowania, z uwzględnieniem grupy i stopnia, do których skarżący powinien zostać zaszeregowany, przeciętnego wzrostu płacy, rozwoju kariery zawodowej, dodatków, które powinien pobierać na podstawie umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, oraz porównanie otrzymanych wyników z wynagrodzeniem faktycznie pobranym przez skarżącego;

— tytułem żądania ewentualnego:

— stwierdzenie naruszenia przez pozwane ciążących na nich obowiązków;

— zasądzenie od nich odszkodowania na rzecz skarżącego za szkodę wynikającą z tych naruszeń, szacowaną ex aequo et bono na 150 000 EUR;

— w każdym przypadku – o obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

11 Rada wnosi do Sądu o:

— uznanie się za niewłaściwy, gdyż skarga dotyczy skutków wywołanych przez szereg umów podpisanych przez skarżącego;

— tytułem żądania ewentualnego – o uznanie skargi za niedopuszczalną w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko niej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

12 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko niej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

13 ESDZ wnosi do Sądu o:

— uznanie się za niewłaściwy;

— w każdym wypadku – odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko niej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

14 Eulex Kosovo wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko niej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

15 Zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania, jeżeli Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo prawnie oczywiście bezzasadna, Sąd może, na wniosek sędziego sprawozdawcy, w każdej chwili orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.

16 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, w związku z czym postanawia orzec bez dalszych czynności procesowych.

W przedmiocie żądań sformułowanych tytułem głównym

17 W pierwszej grupie żądań podniesionych tytułem głównym skarżący wnosi do Sądu o zmianę kwalifikacji jego stosunku umownego w umowę o pracę na czas nieokreślony, stwierdzenie naruszenia przez pozwane ciążących na nich obowiązków umownych, a w szczególności naruszenia obowiązku doręczenia wypowiedzenia w ramach rozwiązania umowy na czas nieokreślony, stwierdzenie, że jego zwolnienie stanowiło nadużycie, i w związku z tym o nakazanie pozwanym naprawienia szkody poniesionej wskutek stanowiącego nadużycie stosowania następujących po sobie umów o pracę na czas określony, stwierdzenie naruszenia obowiązku doręczenia wypowiedzenia umowy oraz stanowiącego nadużycie zwolnienia.

18 W drugiej grupie żądań podniesionych tytułem głównym skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie, że Rada, Komisja i ESDZ w okresie jego zatrudnienia w misjach traktowały go w dyskryminacyjny sposób w odniesieniu do jego wynagrodzenia, praw emerytalnych i innych korzyści, stwierdzenie, że powinien on był zostać zatrudniony w charakterze członka personelu tymczasowego jednej z tych instytucji, i zasądzenie od nich w związku z tym odszkodowania na jego rzecz.

19 Z jednej strony w swoich zarzutach niedopuszczalności pozwane twierdzą, że poprzednie umowy o pracę skarżącego zawierały klauzulę prorogacyjną przyznającą jurysdykcję sądom w Brukseli (Belgia) w odniesieniu do sporów związanych z tymi umowami, a zatem Sąd jest niewłaściwy do rozstrzygania w przedmiocie skutków związanych z tymi umowami. Z drugiej strony każda z pozwanych utrzymuje, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim została skierowana konkretnie przeciwko niej.

20 Kompetencje Sądu zostały wymienione w art. 256 TFUE i doprecyzowane w art. 51 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Na podstawie tych postanowień Sąd jest właściwy do orzekania w pierwszej instancji w przedmiocie sporów z zakresu umów, które zostały mu przedstawione do rozstrzygnięcia, wyłącznie na podstawie klauzuli arbitrażowej. W braku takiej klauzuli Sąd rozszerzyłby swoją właściwość poza zakres enumeratywnie wyliczonych spraw, których rozpoznawanie wyczerpująco zastrzeżono dla niego w art. 274 TFUE, jako że postanowienie to przyznaje sądom krajowym na mocy prawa powszechnego jurysdykcję do rozpoznawania sporów, których stroną jest Unia (postanowienia: z dnia 3 października 1997 r., Mutual Aid Administration Services/Komisja, T-186/96, EU:T:1997:149, pkt 47; z dnia 30 września 2014 r., Bitiqi i in./Komisja i in., T-410/13, niepublikowane, EU:T:2014:871, pkt 26).

21 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że strony są zgodne co do okoliczności, że wszystkie poprzednie umowy o pracę zawarte między misjami i skarżącym zawierają klauzulę przewidującą wyraźnie, iż spory wynikające z tych umów lub związane z tymi umowami podlegają jurysdykcji sądów w Brukseli.

22 Jedynie ostatnia umowa na czas określony przewiduje wyraźnie w art. 21, że spory wynikające z tej umowy lub związane z tą umową podlegają jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 272 TFUE.

23 Z powyższego wynika, że z uwagi na okoliczność, iż niniejsza skarga została wniesiona na podstawie art. 272 TFUE, Sąd jest właściwy tylko w odniesieniu do ostatniej umowy na czas określony zgodnie z klauzulą arbitrażową zawartą w tej umowie. Sąd jest oczywiście niewłaściwy do orzekania w przedmiocie sporów, które mogłyby powstać w związku z wykonywaniem umów o pracę skarżącego poprzedzających ostatnią umowę na czas określony, przyznających wyraźnie jurysdykcję sądom belgijskim, i tym samym do rozpoznania niniejszej skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona skutków tych umów.

24 Ponadto w swoich uwagach dotyczących zarzutów niedopuszczalności skarżący nie może utrzymywać, że klauzula prorogacyjna przyznająca jurysdykcję Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zawarta w ostatniej umowie na czas określony unieważnia zawarte w poprzednich umowach klauzule przyznające jurysdykcję sądom belgijskim.

25 Należy bowiem przypomnieć, że z uwagi na okoliczność, iż właściwość Sądu wynikająca z art. 272 TFUE stanowi odstępstwo od prawa powszechnego, należy ją interpretować zawężająco (wyrok z dnia 18 grudnia 1986 r., Komisja/Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, pkt 11). Sąd może zatem orzec w przedmiocie sporu dotyczącego umowy wyłącznie w wypadku wyrażenia przez strony woli przyznania mu tej właściwości (wyrok z dnia 24 października 2014 r., Technische Universität Dresden/Komisja, T-29/11, EU:T:2014:912, pkt 50; zob. podobnie postanowienie z dnia 3 października 1997 r., Mutual Aid Administration Services/Komisja, T-186/96, EU:T:1997:149, pkt 46).

26 Zakres klauzuli prorogacyjnej przyznającej jurysdykcję Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest wyraźnie ograniczony do sporów dotyczących ostatniej umowy na czas określony i nie może rozciągać się na poprzednie umowy przewidujące właściwość innych sądów.

27 Ponadto należy przypomnieć, że skarżący dobrowolnie zawarł z misjami umowy o pracę o zaproponowanej mu treści. Zgodnie z art. 1 tych umów wyraźnie zaakceptował on warunki i zasady, które zostały tam określone, w tym przewidziane środki odwoławcze i klauzule przyznające wyraźnie jurysdykcję sądom belgijskim.

28 Należy także oddalić argument Eulex Kosovo, która utrzymuje, że klauzula prorogacyjna przyznająca jurysdykcję Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ostatniej umowie wynika z błędu administracyjnego oraz że skarżący, potwierdzając odbiór pisma szefa Misji Eulex Kosovo z dnia 26 czerwca 2014 r., którym poinformowano go, iż jego umowa nie zostanie przedłużona po dniu 14 listopada 2014 r., uznał w dorozumiany sposób jurysdykcję sądów w Brukseli.

29 Z jednej strony wystarczy bowiem stwierdzić, że Eulex Kosovo jest stroną ostatniej umowy na czas określony jako pracodawca oraz że skarżący może się w związku z tym powołać wobec niej na klauzulę arbitrażową, nawet jeśli klauzula ta miałaby być wynikiem błędu administracyjnego; z drugiej strony sama okoliczność odbioru pisma informującego skarżącego o nieprzedłużeniu jego umowy po dniu 14 listopada 2014 r. nie może zmienić treści klauzuli prorogacyjnej przyznającej jurysdykcję zawartej w ostatniej umowie na czas określony, podpisanej po tym piśmie.

30 W drugiej kolejności należy zwrócić uwagę, że jedynie strony umowy zawierającej klauzulę arbitrażową mogą być stronami powództwa wniesionego na podstawie art. 272 TFUE (zob. wyrok z dnia 16 grudnia 2010 r., Komisja/Arci Nuova associazione comitato di Cagliari i Gessa, T-259/09, niepublikowany, EU:T:2010:536, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Jeśli chodzi o ostatnią umowę na czas określony – jak przyznaje skarżący – umowa ta została podpisana między skarżącym a Eulex Kosovo jako pracodawcą.

32 Decyzją 2014/349 wspólne działanie 2008/124 zostało zmienione poprzez dodanie art. 15a o następującej treści: „EULEX KOSOWO ma zdolność do nabywania usług i towarów, do zawierania umów i uzgodnień administracyjnych, do zatrudniania personelu, do posiadania rachunków

bankowych, do nabywania i zbywania aktywów i do realizacji pasywów, a także do bycia stroną postępowania sądowego – odpowiednio do potrzeb związanych z wykonaniem niniejszego wspólnego działania”.

33 Decyzją 2014/349 dodano także art. 16 ust. 5, który przewiduje, co następuje: „EULEX KOSOWO odpowiada za wszelkie roszczenia i zobowiązania powstające w wyniku realizacji mandatu od dnia 15 czerwca 2014 r., z wyjątkiem roszczeń związanych z poważnymi uchybieniami ze strony szefa misji, za które ponosi odpowiedzialność szef misji”.

34 W drodze art. 15a wspólnego działania 2008/124, obowiązującego od dnia 12 czerwca 2014 r., czyli daty jego wejścia w życie, wprowadzono zdolność Eulex Kosovo do zawierania umów i do bycia stroną postępowania sądowego, przyznając jej tym samym zdolność prawną.

35 Należy zaznaczyć, że podczas gdy poprzednie umowy o pracę były zawarte między skarżącym i szefem Misji Eulex Kosovo, ostatnia umowa na czas określony została zawarta w dniu 15 października 2014 r. między skarżącym a Eulex Kosovo jako pracodawcą. Ta ostatnia umowa na czas określony odsyła wyraźnie do art. 15a wspólnego działania 2008/124.

36 Wobec powyższego, wbrew temu, co utrzymuje Eulex Kosovo w zarzucie niedopuszczalności, wskutek zmian wprowadzonych decyzją 2014/349 jest ona wyposażona w osobowość prawną i może być stroną pozwaną w postępowaniu przed sądami Unii.

37 W powyższym względzie w swoim zarzucie niedopuszczalności Eulex Kosovo błędnie opiera się na postanowieniach: z dnia 4 czerwca 2013 r., Elitaliana/Eulex Kosovo (T-213/12, EU:T:2013:292) i z dnia 23 kwietnia 2015 r., Chatzianagnostou/Rada i in. (T-383/13, niepublikowanym, EU:T:2015:246), a także na wyroku z dnia 12 listopada 2015 r., Elitaliana/Eulex Kosovo (C-439/13 P, EU:C:2015:753), by utrzymywać, że nie ma zdolności do bycia stroną pozwaną w postępowaniu przed sądami Unii. Wystarczy bowiem stwierdzić, że sprawy te nie są istotne, gdyż po pierwsze, dotyczyły one okoliczności zaistniałych przed wprowadzoną decyzją 2014/349 zmianą statusu Eulex Kosovo, a po drugie, chodziło w nich o skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE. W niniejszym przypadku, jako że skarga została wniesiona na podstawie art. 272 TFUE, wystarczy, że umowa zawierająca klauzulę arbitrażową została podpisana przez Eulex Kosovo „na rzecz Unii”, i nie jest konieczne – wbrew temu, co ona utrzymuje – by była ona „organem lub jednostką organizacyjną Unii” w rozumieniu art. 263 TFUE.

38 Na podstawie art. 272 TFUE Sąd jest właściwy wyłącznie w odniesieniu do ostatniej umowy o pracę zawartej między skarżącym i Eulex Kosovo.

39 Po pierwsze, z powyższego wynika, że Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozstrzygnięcia w przedmiocie pierwszej grupy żądań podniesionych tytułem głównym. Pierwsza grupa, mająca na celu zmianę kwalifikacji w umowę na czas nieokreślony wszystkich stosunków umownych skarżącego z różnymi misjami, które były jego kolejnymi pracodawcami, zakłada uwzględnienie skutków poprzednich umów o pracę zawartych między tymi misjami i skarżącym, które to umowy przyznają jurysdykcję sądom belgijskim. Jako że właściwość Sądu jest ograniczona do ostatniej umowy na czas określony, nie pozwala mu ona orzec w przedmiocie tej grupy żądań. Sąd jest także oczywiście niewłaściwy w odniesieniu do żądań akcesoryjnych mających na celu stwierdzenie, że pozwane naruszyły obowiązek doręczenia wypowiedzenia w ramach rozwiązania umowy na czas nieokreślony oraz że jego zwolnienie stanowiło nadużycie. Wobec tego Sąd jest także oczywiście niewłaściwy do rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań odszkodowawczych związanych z powyższymi żądaniami, mających na celu naprawienie szkody wynikającej ze stanowiącego nadużycie stosowania następujących po sobie umów na czas określony, z naruszenia obowiązku doręczenia wypowiedzenia oraz ze stanowiącego nadużycie zwolnienia.

40 Po drugie, Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozstrzygnięcia w przedmiocie drugiej grupy żądań podniesionych tytułem głównym, w zakresie, w jakim mają one na celu stwierdzenie, że ESDZ, Rada i Komisja traktowały skarżącego w dyskryminacyjny sposób w okresie jego zatrudnienia w misjach w odniesieniu do jego wynagrodzenia, praw emerytalnych i innych korzyści, że powinien on był zostać zatrudniony w charakterze członka personelu tymczasowego jednej z tych instytucji, oraz uzyskanie naprawienia wynikającej stąd szkody. Żądania te są bowiem skierowane przeciwko Radzie, Komisji i ESDZ, które nie są stronami ostatniej umowy na czas określony, i dotyczą w konsekwencji poprzednich stosunków umownych, w odniesieniu do których Sąd nie jest właściwy.

41 W odniesieniu do twierdzenia skarżącego, że jego prawo do skutecznej skargi zostało naruszone w przypadku uznania jego skargi za niedopuszczalną, należy zauważyć, że wbrew temu, co zdaje się utrzymywać skarżący, okoliczność, że sądy belgijskie nie są właściwe w odniesieniu do ostatniej umowy na czas określony, nie może skutkować tym, że nie są już one właściwe w odniesieniu do sporów związanych z poprzednimi umowami o pracę zawartymi między skarżącym i misjami. Brak właściwości Sądu do rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań podniesionych tytułem głównym w zakresie, w jakim mają one na celu dokonanie oceny skutków umów poprzedzających ostatnią umowę na czas określony, nie skutkuje pozbawieniem skarżącego prawa do skutecznego środka prawnego, ponieważ ma on możliwość wszczęcia postępowania przed sądem krajowym, któremu przyznano jurysdykcję w klauzulach arbitrażowych zawartych w tych umowach.

W przedmiocie żądań sformułowanych tytułem ewentualnym

42 Tytułem ewentualnym skarżący wysuwa żądanie odszkodowawcze oparte na odpowiedzialności pozaumownej „instytucji europejskich”. Utrzymuje on, że pozwane – w ramach stosunku umownego, który mu narzuciły – naruszyły zasady pewności prawa, poszanowania praw nabytych i ochrony uzasadnionych oczekiwań, prawa do dobrej administracji, zasady przejrzystości administracyjnej i staranności, zasadę ochrony jednostek i europejski kodeks dobrego postępowania. Twierdzi, że gdyby skarga główna miała zostać odrzucona jako niedopuszczalna lub oddalona jako bezzasadna, świadczyłoby to o naruszeniu przez pozwane tych zasad, gdyż skarżący nie miał możliwości ustalenia, jakiemu prawu podlegają te umowy, w jakich terminach i w jakim stopniu można powoływać się na te prawa lub ich naruszenie. Zdaniem skarżącego orzeczenie Sądu, którym odrzuci on jego skargę główną jako niedopuszczalną lub oddali ją jako bezzasadną, spowoduje zatem po jego stronie szkodę, którą szacuje na 150 000 EUR.

43 Tytułem wstępu należy zauważyć, że niniejsza skarga jest co prawda oparta wyłącznie na art. 272 TFUE, jednak skarżący utrzymuje wyraźnie, iż pozwane powinny zostać pociągnięte do odpowiedzialności pozaumownej, na wypadek gdyby jego żądania podniesione tytułem głównym, mające na celu pociągnięcie pozwanych do odpowiedzialności umownej, zostały oddalone.

44 W powyższym względzie należy przypomnieć, że skarga o odszkodowanie jest samodzielnym środkiem prawnym, odgrywającym szczególną rolę w systemie środków zaskarżenia. Przedmiotem tej skargi jest żądanie naprawienia szkody wynikającej z bezprawnego aktu lub działania, które można przypisać instytucji (zob. wyrok z dnia 18 grudnia 2009 r., Arizmendi i in./Rada i Komisja, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 i T-484/04, EU:T:2009:530, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Nie można wykluczyć, że odpowiedzialność umowna i pozaumowna instytucji Unii mogą współistnieć względem podmiotu, z którym zawarła ona umowę.

46 W niniejszym przypadku w podniesionym tytułem ewentualnym żądaniu odszkodowawczym skarżący nie powołuje się na naruszenie obowiązków umownych lub przepisów regulujących stosunki umowne, lecz na naruszenia zasad, które wiążą instytucje w ramach wykonywania ich obowiązków administracyjnych. To żądanie ewentualne ma na celu pociągnięcie do odpowiedzialności pozwanych w charakterze organów administracyjnych, a nie w charakterze stron umowy.

47 Wobec tego należy uznać, że nawet jeśli skarżący nie wymienia wyraźnie art. 268 TFUE ani art. 340 TFUE jako podstawy swojego żądania odszkodowawczego podniesionego tytułem ewentualnym, żądanie to ma na celu pociągnięcie pozwanych do odpowiedzialności pozaumownej.

48 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy w związku z art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 76 lit. d) regulaminu postępowania każda skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu oraz zwięzłe omówienie podnoszonych zarzutów. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, w razie potrzeby bez dodatkowych informacji na jej poparcie. Aby skarga była dopuszczalna, konieczne jest, w celu zapewnienia pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały z samej treści skargi. W szczególności aby zostały spełnione te wymogi, skarga mająca na celu naprawienie szkody potencjalnie wyrządzonej przez instytucję Unii powinna zawierać elementy pozwalające zidentyfikować zachowanie, które strona skarżąca zarzuca instytucji, powody, dla których uważa, iż między zachowaniem a szkodą, na której poniesienie się powołuje, istnieje związek przyczynowy, jak również charakter i rozmiar tej szkody (zob. wyrok z dnia 2 marca 2010 r., Arcelor/Parlament i Rada, T-16/04, EU:T:2010:54, pkt 132 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 5 października 2015 r., Grigoriadis i in./Parlament i in., T-413/14, niepublikowane, EU:T:2015:786, pkt 30).

49 W niniejszym przypadku skarga, nawet rozpatrywana w całości, nie pozwala zidentyfikować z wymaganym stopniem jasności i precyzji istnienia wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowego między naruszeniami, które miały popełnić pozwane, a szkodą, na którą powołuje się skarżący, wynikającą z odrzucenia przez Sąd jego żądań sformułowanych tytułem głównym.

50 Z jednej strony bowiem skarżący twierdzi, że pozwane naruszyły pewne zasady, które wiążą je jako organy administracyjne, a z drugiej strony zadowala się powołaniem się na istnienie szkody wynikającej z odrzucenia przez Sąd jego żądań sformułowanych tytułem głównych. Sąd nie jest w stanie zrozumieć, w jaki sposób u podstaw jego decyzji o odrzuceniu sformułowanych tytułem głównym żądań z powodu oczywistego braku właściwości mogłoby leżeć zachowanie pozwanych.

51 Z powyższego wynika, że żądania sformułowane tytułem ewentualnym nie czynią zadość wymogom przewidzianym w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania i są w związku z tym oczywiście niedopuszczalne.

52 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy odrzucić w części z powodu oczywistego braku właściwości, a w części jako oczywiście niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy zgodnie z żądaniami Rady, Komisji, ESDZ i Eulex Kosovo obciążyć go kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) Liam Jenkinson zostaje obciążony kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 9 listopada 2016 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
H. Kanninen